

РЕШЕНИЕ

№ 654

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Аделина И.
Доротея Кехайова

при участието на секретаря Таня Ст. Г.ева
в присъствието на прокурора М. Б. Н.
като разглежда докладваното от Ани Захариева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100602512 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда от 15.02.2022 г. по Н. О. Х. Д. № 504/2018г., СРС, НО, 9-ти състав, съдът е признал подсъдимата Ж. К. И. за виновна в извършването на престъпление по чл. 325, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК, за което и на основание чл. 54 НК я осъжда на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 8 (осем) месеца, изтърпяването на което е отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години.

Със същата присъда съдът е признал подсъдимата Ж. К. И. за виновна в извършването на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 1 и т.12, вр. с чл. 130, ал. 1 НК, за което и на основание чл. 54 НК я осъжда на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 (една) година, изтърпяването на което е отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години.

На основание чл. 23, ал. 1 НК съдът е определил едно общо най-тежко наказание на подсъдимата Ж. К. И., а именно "лишаване от свобода" за срок от една година, изтърпяването на което е отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок от три години, считано от датата на влизане в сила на постановената присъда.

С присъдата първоинстанционният съд признава подсъдимата И. П. П. за

невиновна в извършването на престъпление по чл. 325, ал. 1 НК, поради което на основание чл. 304 НПК я оправдава изцяло по повдигната ѝ обвинение.

На основание чл. 45 ЗЗД съдът осъдил подсъдимата Ж. К. И. да заплати на гражданския ищец по делото Г. В. Б. сумата от 1500 лева, представляваща обезщетение за причинените му от престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 1 и т.12, вр. с чл. 130, ал. 1 НК неимуществени вреди, като отхвърля исковата претенция за разликата над присъдената сума от 1500 лева до предявения ѝ размер от 8000 лева като неоснователна и недоказана. Съдът е възложил и заплащане на законната лихва върху присъдената сума от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът е възложил разноските по делото на подсъдимата Ж. К. И., както и 4% държавна такса върху размера на уважения граждански иск.

С присъдата съдът се е произнесъл и по приобщените веществени доказателства.

Срещу присъдата, в срока по чл. 319, ал.1 НПК е постъпила жалба и допълнение към жалбата от подсъдимата Ж. К. И., чрез упълномощения ѝ защитник адвокат М. П. – САК, с искане за отмяна на същата като неправилна, незаконосъобразна, несправедлива и постановена в противоречие с материалния закон и процесуалните правила, и постановяване на нова от въззивната инстанция, с която подсъдимата И. да бъде призната за невиновна по повдигнатите ѝ обвинения. Алтернативно е направено искане за връщане на делото на друг състав на СРС за ново разглеждане, поради допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се неоснователно лишаване на подсъдимата от приключване на делото по реда на глава XXVII и XXIX от НПК, с което е изразено предубеденост на съда, както и нарушения, свързани с отхвърляне на искания за събиране на доказателства. Отделно се оспорва доказаността на обвинението. Навеждат се доводи за нарушение на материалния закон и липсата на мотиви във връзка с приетата правна квалификация. Отделно от това наказанието се определя като явно несправедливо и алтернативно се иска въззивният съд да намали наложеното наказание до предвидения в закона минимум. В жалбата не се правят искания за събиране на нови доказателства от въззивната инстанция.

Срещу присъдата, в срока по чл. 319, ал.1 НПК е постъпила жалба и от частния обвинител и граждански ищец Г. В. Б., чрез неговия повереник – адвокат-пълномощник М. Г. – САК, с искане въззивната инстанция да измени присъдата в частта за гражданския иск, като уважи същия до пълния му предявен размер. В жалбата е изразено становище, че в тази част присъдата на районния съд е неправилна и несправедлива, тъй като присъденото обезщетение не съответства на претърпените от пострадалия болка и страдания, вследствие на извършеното посегателство върху телесната му неприкосновеност. В жалбата не се правят искания за събиране на нови

доказателства от въззивната инстанция.

В разпоредително заседание на 25.07.2022 г. въззивният съд по реда на чл.327 НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимите, свидетели и изслушване на експертизи.

В открито съдебно заседание подсъдимата Ж. И. – редовно уведомена не се явява, за нея се явява адв. П. – редовно упълномощен защитник. Защитата моли делото да се разгледа в отсъствие на подсъдимата И., тъй като същата работи, учи и се състезава в Лондон, и прибирането ѝ за заседанието би било крайно сложно.

Подсъдимата И. П. - редовно уведомена се явява лично и с адв. Н.А., преупълномощен от редовно упълномощения защитник адв. Г.. Подсъдимата П. на основание чл. 320, ал. 6 НПК се присъединява към жалбата на подсъдимата И..

В съдебното заседание ЧО и ГИ Г. Б. – редовно призован не се явява, за него се явява адв. Г. – редовно упълномощен повереник.

В хода на съдебните прения адв. Г. моли въззивният съд да уважи исканията на ЧО и ГИ Б., изложени във въззивната жалба за присъждане на пълния размер на предявения гражданския иск, с оглед интензитета и продължителността на претърпените от него вреди. Твърди, че в останалата част присъдата е правилна и законосъобразна, като моли настоящият съд да я потвърди и отхвърли жалбите на подсъдимата И.. Претендират и разноси по делото пред въззивната инстанция.

Защитникът на подсъдимата И. излага своето становище, че първоинстанционната присъда е незаконосъобразна и неправилна. В нарушение на процесуалните правила съдът е отказал делото да бъде разгледано по реда на диференцираните процедури, въпреки изявеното от страните желание в съдебната зала, като е посочил, че делото може да бъде решено със споразумение само ако обезщетението за претърпените неимуществени вреди, предявени с гражданския иск, бъде изплатено изцяло. Посочва, че съдът е извършил закононарушения като е отхвърлил множество доказателствени искания на защитата и подсъдимите в закрито заседание, което е основание за връщане на делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане от друг състав. Релевират се нарушения на материалния закон, изразяващи се в неправилното му прилагане, като съдът немотивирано е квалифицирал деянието по чл. 325, ал. 2 НК, вместо по основния състав на чл. 325, ал. 1 НК и съответно да приложи института на чл. 78а НК. Същите аргументи се излагат и относно обвинението по чл. 131, ал. 1, т.1 и т. 12, като деянието може да се квалифицира по основния състав по чл. 130, ал. 1 и да се приложи института на чл. 78а НК. С оглед изложеното адв. П. моли настоящият съд да отмени изцяло обжалваната присъда и да върне делото за ново разглеждане на СРС от друг състав на съда или алтернативно да признае подсъдимата И. за невиновна по повдигнатите ѝ обвинения.

Адвокатът на подсъдимата П. моли въззивният съд да отхвърли жалбата на

частния обвинител и граждански ищец и да потвърди присъдата по отношение на неговата подзащитна.

Подсъдимата П. потвърждава казаното от нейния защитник.

В съдебно заседание представителят на държавното обвинение моли за оставяне жалбите на подсъдимата И. и на частния обвинител и граждански ищец Б. без уважение като неоснователни. Намира повдигнатото обвинение за доказано по несъмнен начин, а наложените наказания и определеното общо такова за правилно индивидуализирани и справедливи, както и размера на обезщетението по чл. 52 ЗЗД за справедлив и съобразен с вида и характера на причинените телесни увреждания в резултат на извършеното престъпление по чл. 131 НК.

В правото на лична защита и предоставената ѝ последна дума, подсъдимата П. моли настоящият съд да отмени присъдата в частта, касаеща подсъдимата И..

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII -ти въззивен състав след като обсъди доводите в жалбите на подсъдимата И. и ЧО и ГИ Б., както и тези, изложени в съдебно заседание от страните и след като в съответствие с чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира следното:

Първоинстанционната присъда е постановена при напълно изяснена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото гласни и писмени доказателства, доказателствени средства и способности за приобщаването им, обсъдени в мотивите към съдебния акт на СРС, налагащи следната фактическа обстановка, приета и от СГС с несъществени изменения, след собствена преценка на доказателствения материал, неводещи до съществена промяна на фактите:

Подсъдимата Ж. К. И., родена на ****г. в гр. Свиленград, българка, български гражданин, средно образование, неосъждана, трудово ангажирана извън страната, с настоящ адрес: E. U. Kingdom, L., Rain B. P. view road L. ****, Sport C., и постоянен адрес: гр. Свиленград, ул. „****, ЕГН *****.

Подсъдимата И. П. П., родена на ****г. в гр. Враца, българка, български гражданин, средно образование, трудово ангажира в ресторант „Белвю“, парк Заимов, неосъждана, с настоящ адрес: гр. София, бул. „**** и постоянен адрес: гр. Враца, ул. „****, ЕГН *****.

Правилно първоинстанционният съд е възприел, че тримата свидетели Г. В. Б., Т.М.Р. и Г.Т.С. са изпълнявали служебните си задължения на 26.10.2017г., като служители на Център за градска мобилност, гр. София, на длъжност контролори по редовността на пътниците. На същата дата малко преди 08.00ч. сутринта от спирката на автобусите, на театър София в посока Орлов мост, гр. София, в автобус № 213 се качили като пътници подсъдимата Ж. К. И., подсъдимата И. П. П. и свидетелят Ц.С.Д.. Свидетелят Д. и подсъдимите И. и П. не разполагали с редовни транспортни карти и билети. В този момент в автобус № 213 свидетелите Б., Р. и С., които били

облечени с униформи и с поставени баджове за имената им и длъжността, която изпълняват, проверявали в служебното си качество на контролори редовността пътниците в превозното средство, сред които били подсъдимите И. и П. и свидетеля Д.. Свидетелят С. установила, че подсъдимите И. и П., и свидетелят Д. не разполагат с нужните превозни документи, тя извикала свидетеля Б. да ѝ окаже съдействие, поради обстоятелството, че посочените нередовните пътници, не искали да слязат от автобуса. От контролорите им било им обяснено, че на нередовните пътници се съставят актове. Автобусът спрял на спирка Военна академия и шофьорът отказал да тръгне, докато не слязат нередовните пътници. В резултат, на което от автобуса слезли свидетелите Б., С. и Р., както и подсъдимите И. и П., и свидетеля Д.. Подсъдимата Ж. И. започнала, да се държи арогантно и агресивно. Показала среден пръст на Б., С. и Р.. Започнала да крещи по техен адрес с думите „*****, *****, смотаняци, пияници!“. Подсъдимата И. си свалила анцуга, останала гола, надупила се към контролорите и показвайки им задните си части, казала „Това е за вас!“. Свидетелите Б., С. и Р. се възмутили на отношението на подсъдимата И. към тях. Решили да не съставят актове на нередовните пътници, като пресекли пътното платно на булеварда на спирката на Военна академия, гр. София, за да отидат на отсрещната спирка, на която спират автобусите с № 72 и № 213 с посока на движение от входа на Военна академия към бул. „Мадрид“ в посока Гара Подуяне. На тази отсрещна спирка, седяла на скамейката под навеса свидетелят С.Е.Б.. Няколко минути след като свидетелите Б., С. и Р. пристигнали на спирката в гръб към Б. се приближили подсъдимите И. и П.. Свидетелят Д. стояла по-встрани от тях. В този момент над главата на свидетеля Б. внезапно прелетяла тъмно синя тениска, която закрила главата му. Усетил, че чантата, която била на гърба му се дърпа, като възприел, че действието се извършва от подсъдимата И. П. П.. Тениската от главата на пострадалия паднала на земята и в момента, в който Б. се обърнал към подсъдимата Ж. К. И., тя го ударила внезапно и силно в лицето. Ударът на юмрука ѝ попаднал в дясната скула на лицето на свидетеля Б., като от силата на удара той изгубил равновесие, залитнал назад и паднал на земята по гръб. Чантата му се скъсала в дръжката ѝ и съдържанието от нея се разпиляло на земята. Подсъдимата И. се приближила към свидетеля Б., който се бил паднал на земята от нанесения му удар с юмрук в лицето и му нанесла множество удари с ръце и крака по тялото – в главата, в гърба, тялото му. Подсъдимата И. и свидетеля Д., която наблюдавала случилото се, тръгнали да бягат в посока Орлов мост. В този момент подсъдимата И. П. видяла, че пострадалият Б. тръгнал да се изправя от земята. Същата се приближила към него и го ударила с крака си в коляното. Свидетелят Б. хванал подсъдимата П. за дрехата, при което подсъдимата И. и свидетеля Д. се върнали обратно към тях. Подсъдимата И. се приближила към свидетеля Б. и опитала да го удари с юмрук в лицето. Не успяла, тъй като свидетелят Б. избегнал удара. Подсъдимата П., която била държана за дрехата от пострадалия Б. се отскубнала. В този момент две лица от мъжки пол се приближавали и

се развикали на подсъдимите И. и П., и същите, заедно със свидетеля Д. се отдалечили към Орлов мост от страната на Военна академия. Свидетелят С.Б., седяща на пейката на спирката, възприела случилото се нападение над свидетеля Б.. На място пристигнала линейка, която откарала свидетеля Б. в ИСУЛ „Царица Йонна“ гр. София, където му е направена рентгенова снимка на лицето, която не установила фрактури или счупвания на костите на лицето. В прегледа му на 26.10.2017 г. в 08.58 часа се установило наличие на оток и зачервяване на дясната зигоматична кост с ексориация на кожата, с наличен подкожен хематом и палпаторна болка.

На 26.10.2017 г. свидетелят Б. бил освидетелстван от д-р М.А. в УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, гр. София. По отношение на свидетеля Б. било установено, че долният клепач на дясното му око е обхванат от интензивно мораво синкаво кръвонасядане, с разлят характер и добре изразен мековат хематом. В областта на дясната скула на пострадалия е установено охлузване, както и охлузване със същата морфологична характеристика в областта на десния устен ъгъл. Според д-р А. посочените травматични увреждания по лицето на свидетеля Б. водят до временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Според заключението на СМЕ по писмени данни на вещото лице д-р Д.Н. и назначената в съдебното производство двойна СМЕ на вещите лица – д-р А.М. и д-р Ц.Г. на пострадалия Б. са били причинени следните травматични увреждания: кръвонасядане и хематом на долния клепач на дясното око, охлузване в областта на дясната скула, охлузване в областта на десния устен ъгъл, кръвонасядане, оток и охлузване по лигавичната повърхност на горната устна, на нивото на първите горните зъби. Описаните травматични увреждания са в резултат от действието на твърди тъпи или тъпоробести предмети по механизма на удари с такива, като предвид морфологията и локализацията, същите могат да се получат по начина посочен от пострадалия чрез нанасяне на удари с части на човешкото тяло, каквито са свити в юмруци ръце. С оглед медицинската документация вещите лица приемат, че са налице по отношение на пострадалия причинени мекотъканни увреждания в областта на лицето, които в тяхната цялост са му причинили и се отнасят към критериите на медико-биологичния признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“.

Изложената фактическа обстановка се установява сл след анализ на наличния по делото доказателствения материал - показанията на свидетелите Г. В. Б., Т.М.Р., Г.Т.С., С.Е.Б., обясненията на подсъдимите Ж. К. И., подсъдимата И. П. П., заключения на СМЕ на вещото лице д-р Д.Н., заключения на двучленната СМЕ на вещите лица д-р А.М. и д-р Ц.Г., справка за съдимост на подсъдимите от досъдебното производство.

Въззивната съдебна инстанция се съгласява с изводите на районния съд, че

доказателствата по делото изцяло подкрепят изложените фактически изводи, в каквато насока СРС е направил съответен доказателствения анализ.

Районният съдия е съпоставил показанията на всеки един от разпитаните по делото свидетели, едва след това е направил извод за достоверност или недостоверност. Поради това, липсва едностранчивост във възприемането на едни показания и голословно отхвърляне на други. Напротив, видно от мотивната част на изложението на СРС, същият е дал ясен и недвусмислен отговор на въпросите относно относимостта и логичността в показанията на всеки един от разпитаните свидетели като е обособил няколко групи свидетелски показания.

Правилно контролираният съд е приел за достоверни - показанията на пострадалия Г. В. Б., свидетелите очевидци: Т.М.Р. и Г.Т.С., както и на свидетелка С.Е.Б., не само, защото се отличават с вътрешна подреденост и обстоятелственост, въпреки изтеклия период от време, но поради липсата противоречие относно факти, които свидетелите непосредствено са възприели или в осъществяването на които са взели участие.

Подобно на първоинстанционния съд и въззивната инстанция не открива значими противоречия в показанията на разпитаните по делото очевидци на инцидента. Свидетелите Г. В. Б., Т.М.Р. и Г.Т.С. съобщават за конкретно отправените обидни реплики и неприлични жестове на подсъдимата И. спрямо тях, наличието на агресивно поведение, характерът и видът на нападението над пострадалия от страна на подсъдимите И. и П. са подробно и детайлно възпроизведени в показанията им и подкрепени от свидетелските показания на Б., пряк очевидец, случайно присъствала на местопроизшествието.

СРС задълбочено е анализирал показанията на пострадалия Б., като е съобразил, че същият е конституиран като граждански ищец и частен обвинител и логично би защитавал линия, свързана с тази му позиция. Въпреки това, предвид факта, че изложените от него данни са такива на свидетел-очевидец, съдът ги ценил като даващи достоверни сведения за инкриминираните действия на подсъдимите и конкретните обстоятелства, при които са осъществени. Съдът е извършил необходимия анализ на коментираните показания не само чрез съпоставянето им с показанията на останалите свидетели-очевидци и обясненията на подсъдимите И. и П., но и със съдържанието на съдебно-медицинските експертизи и издадените медицински документи, които потвърждават по категоричен и експертен начин, получените травматични увреждания на пострадалия Б., техния медико-биологичен признак и механизма на нанасянето им. Контролираният съд с внимание е коментирал и показанията на свидетелката С., която живее на семейни начела с пострадалия и тези на Р. – колега на Б. и е достигнал до извод, че същите следва да бъдат кредитирани предвид констатациите за липса на противоречие, взаимно допълване и съответствие

помежду им относно факти и обстоятелства, настъпили по време на разследваното събитие. Нещо повече, в значителната си част показанията на свидетелите Г. В. Б., Т.М.Р. и Г.Т.С. кореспондират със значителна част от доказателствената съвкупност.

От друга страна СРС не е кредитирал показанията на свидетелите Б. и С., относно настъпили усложнения в здравословното състояние на пострадалия Б., като закономерна последица от претърпени на 26.10.2017г. инцидент, имащи отношение за гражданската отговорност по иска срещу подсъдимата И.. Правилно първоинстанционният съд е кредитирал изцяло извършените СМЕ на вещото лице д-р Д.Н., чиито изводи са допълнени, доразвити, обосновани и детайлизирани в приетата по делото СМЕ на вещите лица д-р А.М. и д-р Ц.Г.. Експертните изводи обосновават, че мекотъканни увреждания в областта на лицето на свидетеля Б. в тяхната цялост, а именно кръвонасядане и хематом на долния клепач на дясното око, охлузване в областта на дясната скула, охлузване в областта на десния устен тъгъл, кръвонасядане, оток и охлузване по лигавичната повърхност на горната устна, на нивото на първите горните зъби, са му причинили и се отнасят към критериите на медико-биологичния признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“. Същите са възникнали от действието на твърди тъпи предмети (юмрук, крак) с неголяма травмираща сила по механизъм на удари с или върху такива предмети. Експертите М. и Г. обосновават, че за свидетеля Б. не са регистрирани увреждания в областта на кожата на носната пирамида и увреждания, свързани със затруднено носово дишане или наличие на кръв в носните проходи с оглед извършените прегледи на същия. т.е. не установяват по категоричен начин, че е била причинена на същия травма на носа или на такава, която да води до счупване на носните кости и/или до изкривяване на носния септум. Тяхната експертиза посочва, че от травмата на меките тъкани в областта на дясното око липсва увреждане на дясната очна ябълка и нарушение на зрението. Оттук показанията на свидетелите Б. и С., че поради травмата на лицето са били сложени очила от пострадалия се опровергават от двучленната СМЕ. Според двойната СМЕ, медицинската документация, отразяваща травмата на дясната скула на пострадалия Б. няма обективни находки от специфичния и характерен вид на въздействие с типичния удар с метален бокс. Съгласно СМЕ на д-р Г. и д-р М. са непроследими медицинските причини, за които на свидетеля Б. са издавани болнични листи за временна неработоспособност по повод на увреждания му – контузия на клепача и околоочната област за продължителен период от три месеца след събитието от 26.10.2017 г. до 07.02.2018 г. Вещите лица излагат, че не са регистрирани от свидетеля Б. оплаквания във връзка с травмите му от инцидента от 26.10.2017 г., които според експертите обичайно отшумяват в продължение на около две-три седмици, който период е възстановителен.

Въззивният съд също не намира за спомагащи изясняването на съществени обстоятелства от предмета на делото показанията на свидетеля С.Н.К., тъй като

освен, че същият е в приятелските отношения с подсъдимата И., което не може да бъде пренебрегнати, то безспорно същият не е свидетел-очевидец, а възпроизвежда единствено възприетото от подсъдимата, което налага извод за недостоверност, с оглед получената информация за случилото се безусловно повлияна от подсъдимата И..

СРС правилно не кредитира обясненията на подсъдимата И. във връзка с изградената от нея защитна версия, че свидетелят Б. я е нападнал с удар с юмрук, в следствие на което получила лека подутина по скулата на лицето си. От доказателствената съвкупност по делото липсват медицински удостоверения, които да потвърдят такива наранявания. Тези твърдения се опровергават и от свидетелските показания на Б., С. и Р., подкрепени изцяло от показанията на свидетеля Б., които установяват, че пострадалият Б. е нападнал изненадващо в гръб от подсъдимите И. и П., без да е предшествано от друго съприкосновение между участниците на местопроизшествието. Твърденията на подсъдимата И., че подсъдимата П. не е участвала в побоя над пострадалия Б. също не се потвърждават от показанията на свидетелите Б., Р., С. и Б., като в тази насока районният съд е изложил съображения, които изцяло се споделят от тази инстанция.

Контролираният съд правилно възприема и показанията на свидетеля Д. като противоречиви, пристрастни и нелогични. В показанията си в ДП и в съдебната фаза на процеса свидетелката премълчава факти от противоправното поведение на подсъдимите И. и П., излага твърдения за грубо и арогантно отношение от страна на свидетелите Б. и С. към подсъдимите и проявено агресивно поведение от страна на пострадалия спрямо И., в резултат на което подсъдимата е нанесла удар с юмрук в лицето на свидетеля Б.. Съображенията за отхвърляне на тези показания за идентични с тези изложени по –горе по отношение на обясненията на подсъдимата И..

Кредитираните от съда разпознавания на подсъдимите И. и П. от свидетелите Б., Р. и С., са с оглед правилната констатация, че са спазени условията и процедурата за провеждането им, установени в чл. 169 и сл. от НПК. Фактът, че свидетелката Б. не може да разпознае лицата, извършили побоя над свидетеля Б., не внася съмнение в категоричното разпознаване от страна на свидетелите Б., Р. и С., които са имали възможност за по-продължителен контакт с подсъдимите и съответно да възприемат детайлни субективни белези на същите, като: телосложение, цвят и дължина на косата, облекло и други индивидуализиращи характеристики, по които в следствие да разпознаят извършителите на инкриминираните деяния. Б. е станала свидетел на изненадващо нападение над служител на Центъра за градска мобилност, при което е нормално да изпадне в състояние на силно притеснение, при което вниманието на лицето е насочено към жертвата и самото нападение, а не към физическите характеристики на извършителите. В своите показания свидетелката Б. дава достоверна информация относно действията, които са извършвали „лицата“ –

нападатели, без да дефинира техния пол от мъжки род, както се твърди в жалбата на защитата.

Констатация за необремененото съдебното минало на подсъдимите към датата на деянията, първият съд вярно е направил въз основа на приложените и приети по делото като писмени доказателства справки за съдимост и приложени в хода на съдебното дирене.

Всички писмени доказателства взаимно кореспондират помежду си, както и на кредитираните гласни доказателства, като по един достатъчно ясен и категоричен начин подкрепят поотделно и в съвкупност установената фактическа обстановка.

При така установеното при анализа на доказателствената съвкупност, първоинстанционният съд е достигнал до верен и законосъобразен извод, че подсъдимата Ж. И. е осъществила състава на престъпления по чл. 325, ал. 2, вр. ал. 1 НК и по чл. 131, ал. 1, т.1 и т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1 НК.

От обективна страна подсъдимата И. е извършила състава на престъплението по чл.325, ал.2 вр. ал.1 от НК, като на 26.10.2017 г., около 08:00 часа в гр. София, на спирка „Военна академия“ на обществения градски транспорт в посока Орлов мост е извършила непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като е показвала среден пръст и е крещяла: „*****!... *****!... Смотаняци!... Пияници!...Грозници!“, след което си свалила анцуга и се надупила към Г. В. Б., Т.М.Р., Г.Т.С. (контрольори по редовността на пътниците в „Център за градска мобилност“ ЕАД), крещейки: „Това е за Вас!“ и деянието по своето съдържание се отличава с изключителен цинизъм. Противно на твърденията на защитата, СРС обстоятелствено в мотивите си е анализирал разграничителния критерий между основния състав на „едрото хулиганство“ от квалифицираните такива, визирани в чл. 325, ал. 2 от НК (виж стр. 24-27 от мотивите на СРС по НОХД №504/2018г., по описа на СРС, НО, 9 състав). Несъмнено действията описани по-горе са извършени с изключителен цинизъм, тъй като непристойните прояви – реплики и актове, са особено нагли, показни, скандализиращи обществото в значителен степен в разрез с етичните норми, когато свалила анцуга и се надупила към свидетелите тя е извършила безсрамни развратни действия на обществено място, водещи до грубо засягане нравствените принципи, запрети и чувства на гражданите.

Правилно първоинстанционният съд е извел и субективната страна на престъплението по чл. 325, ал. 2, вр. ал. 1 НК, приемайки, че същото е извършено при форма на вина - пряк умисъл. Подсъдимата е съзнавала обществено опасния му характер, предвиждала е настъпването на обществено опасните последици и е искала те да настъпят.

От обективна страна подсъдимата И. е извършила състава на престъплението чл. 131, ал. 1, т.1 и т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1 НК, като на 26.10.2017 г., около 08:00 часа в гр. София, на спирка „Военна академия“ на обществения градски транспорт в посока бул. „Мадрид“, чрез нанасяне на удар с юмрук в дясната част на лицето, ритник с крак в главата след падането му на земята и последващи множество удари с ръце и ритници с крака в тялото и главата е причинила лека телесна повреда на длъжностното лице – Г. В. Б. (контрольор по редовността на пътниците в „Център за градска мобилност“ ЕАД), изразяваща се в кръвонасядане и хематом на долния клепач на дясното око; охлузване в областта на дясната скула; охлузване в областта под десния устен тъгъл; кръвонасядане, оток и охлузване по лигавичната повърхност на горната устна, на нивото на първите горни зъби, които травматични увреждания са реализирали медико-биологичния признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“, като леката телесна повреда е причинена по хулигански подбуди (деянието е извършено на обществено място, в присъствието на свидетели, с пълно пренебрежение към установените правни и обществени норми за поведение, с пълно незачитане на физическата неприкосновеност и достойнството на пострадалия Г. В.

Б.).

Телесната повреда е типично престъпление против здравето, чийто непосредствен обект са обществените отношения, осигуряващи неприкосновеност на човешкото здраве и физическата цялост на личността. Касае се за резултатно увреждащо престъпление, изразяващо се в "противоправно и виновно увреждане на здравето на друг човек чрез нарушаване анатомичната цялост и физиологичните функции на тъканите, органите и системите на човешкия организъм и причиняване на болка и страдание".

С оглед преценка дали са налице или напротив т.нар."хулигански подбуди", съдът следва на първо място да изследва какви са мотивите, подбудите за причиняването на вида телесна повреда. Според трайната практика на ВС, за да е налице квалификация по този текст следва телесното увреждане да се предхожда непосредствено или да се съпътства с хулигански действия, които именно подтикват дееца към осъществяването му. Нанасянето на телесна повреда следва да е продължение или част от хулиганско поведение, чиято кулминация се явява то. С деянието деецът следва да цели именно да демонстрира явното си неуважение към обществото. Тук следва да се отбележи и обстоятелството, че, за да бъде осъществен от субективна страна, съставът на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК, не е достатъчно да се извърши определено деяние на публично място, което да бъде възприето от други лица, а е нужно още съответната проява да е извършена с цел демонстрация на явно неуважение към обществения ред и спокойствие, което в настоящия случай е налице.

Сериозно аргументирани, съобразени със задължителната съдебна практика и тълкуване на закона са, поради това изводите на първия съд в насока наличието на "хулигански мотив" в поведението на подсъдимата при нанасянето на телесната повреда на гражданския ищец и частен обвинител Б.. Извод, който се споделя и от настоящия съдебен състав.

Категорично според въззивната инстанция, престъпната проява на подсъдимата на спирката на масовия градски транспорт, е хулиганска, извършена срещу длъжностно лице при или по повод изпълнение на служебния дълг, поради което и възраженията на защитата за неправилна квалификация на деянието по чл. 131, ал. 1, т.1 и т. 12 следва да бъдат отхвърлени. В конкретния случай подсъдимата е нанесла лека телесната повреда не само на обществено място, където са се намирали и други лица, но същата е реализирана и с цел демонстрация на явно неуважение към обществения ред и спокойствие. Категорично от материалите по делото е установено и че свидетелите са се възмутили и уплашили от стореното от подсъдимата, което също подвежда извършеното от нея като хулиганска проява.

От субективна страна правилно контролираният съд е преценил, че деянието е извършено от подсъдимата И. умишлено, при форма на вина пряк умишъл, доколкото, нанасяйки удар в областта на лицето на пострадалия с юмрук, е съзнавала общественоопасния характер на деянието си и е предвиждала настъпването на общественоопасните последици. У подсъдимата И., като зрял индивид, е съществувала представа за противоправността и обществената укоримост на увреждането телесната цялост на човешкия организъм.

С оглед на това, че подсъдимата И. е призната за виновна в извършването на две престъпления по чл. 325, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК и за чл. 131, а. 1, т 1 и т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК в условията на реална съвкупност, институтът на чл. 78а от НК е неприложим, поради неотговаряне на дейтелността на две от задължителните кумулативни условия, посочени в законовата разпоредба, а именно чл. 78а, ал. 1, б. „а“ и ал. 7, предл. шесто.

Във връзка възраженията по повод отказа на проверявания съд делото да се разгледа при някоя от диференцираните процедури на глава 27 и глава 29 от НПК, СГС

излага следното становище:

Съгласно тълкувателно решение №1 от 06.04.2009г. по тълк. д. № 1/2008, ОСНК на ВКС съкратено съдебно следствие по чл. 372, ал. 4 и чл. 373, ал. 2 и ал. 3 от НПК не се допуска за отделен подсъдим, когато друг подсъдим по делото не е съгласен същата процедура да се приложи спрямо него. В тази връзка при провеждането на разпоредително заседание пред първа инстанция на 13.10.2020г., след смяна на персоналния състав на 9-ти състав на СРС, НО няма категорично изявление от подсъдимата И. П. и нейния защитник, първоинстанционното производство да се проведе по правилата на чл. 371 ал. 1 и/или ал. 2 от НПК.

В съдебното производство пред първа инстанция преди приключване на съдебното следствие само декларативно е изявено желание от страна на защитниците на подсъдимите и прокурора за евентуално решаване на делото със споразумение. Законодателят е предвидил различие в предпоставките за приключване на наказателното производство със споразумение между обвинителната власт и защитата в зависимост от фазата, в която се намира делото. Когато споразумението е постигнато на досъдебното производство, за одобряването му от съда не се изисква съгласието на пострадалия или неговите наследници. Съдебната фаза на процеса създава обаче други възможности за онези, които са претърпели вреди от престъплението, а именно - да защитят правата си като страни в състезателния съдебен процес. Видно от протоколите от проведените съдебни заседания частният обвинител и граждански ищец не е изразявал съгласие делото да бъде решено със споразумение. В нито един етап на съдебното следствие конкретни предложения за постигнато споразумение между прокурора и упълномощените защитници на някоя от подсъдимите не са представяни на съда за одобрение, съгласно чл. 384 от НПК.

По отношение индивидуализацията на наказанията за престъпленията, извършени от подсъдимата И., следва да бъде отбелязано следното:

Настоящият въззивен състав напълно се съгласява с определеното от СРС наказание за престъплението по чл. 325, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК. С оглед констатираните смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства въззивният съд не намира основание за изменение на присъдата в санкционната ѝ част. Наказанието е определено близо до общия минимум по чл.39, ал.1 от НК, а именно осем месеца лишаване от свобода. Досежно начина на изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода" правилна е преценката на първоинстанционният съд, че за постигане целите на наказанието, посочени в чл. 36 от НК не се налага неговото ефективно изтърпяване. Същевременно определеният от съда изпитателен срок от три години ще допринесе за постигане на индивидуалната превенция на подсъдимата.

При индивидуализирането на наказателната отговорност на подсъдимата И. по чл. 131, а. 1, т 1 и т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК, първоинстанционният съд правилно е отчел като смекчаващи обстоятелства: чистото ѝ съдебно минало, нейната млада възраст и трудова ангажираност. Правилно е прието като отегчаващо обстоятелство лошите характеристичните данни на подсъдимата с оглед криминалните ѝ регистрации на подсъдимата, както и механизма на извършване на деянието. Към смекчаващите вината обстоятелства обаче, според този съдебен състав следва да бъде отчетен и изтеклия период от време, който не може да се вмени във вина на подсъдимата от датата на деянието. От събраните данни за личността на дееца, настоящият съдебен състав може да направи обоснован извод, че самият наказателен процес срещу подсъдимата И. е подействал превъзпитателно и възпиращо, същата учи, работи и живее в чужбина, без регистрирани нови криминални прояви. С оглед изложеното настоящият въззивен състав смята, че определеното от СРС наказание в размер на 1 /една/ година лишаване от свобода се явява несъразмерно тежко. В този смисъл са налице предпоставки за намаляване на наказанието на осем месеца лишаване от свобода, изпълнението на което се отлага за срок от три години.

Въззивната инстанция прие, че така наложеното наказание и в посочения размер ще постигне целите на наказанието по чл. 36 от НК, като ще въздейства поправително и възпиращо спрямо подсъдимата И., като наред с това ще реализира необходимата възпитателна и предупредителна функция спрямо останалите членове на обществото.

В тази връзка, на основание чл. 23, ал. 1 НК на подсъдимата следва да се определи едно общо най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца, чието ефективно изтърпяване СЕ ОТЛАГА на основание чл. 66, ал. 1 от НК с изпитателен срок от 3 (три) години, считано от датата на влизане в сила на постановената присъда. Отлагането на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода дава шанс на подсъдимата да коригира поведението си и в същото време запазва възпиращия потенциал на санкцията за период от три години, напълно достатъчен да удовлетвори целите, както на личната, така и на генералната превенция.

По отношение на предявения и приет за съвместно разглеждане граждански иск, предвид доказаната съставомерност на деянието по чл. 131, ал. 1, т. 1 и т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, въззивният съд счита, че правилно са анализирани от СРС предпоставките на чл. 45 от ЗЗД за ангажиране на гражданската отговорност на подсъдимата И.. Съдът, подобно на предходния, намира, че в настоящия случай са налице всички елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане - деяние, неговото авторство, противоправност на деянието, вреда, причинна връзка и вина на дееца, поради което предявения граждански иск се явява доказан по основание.

При принципно съблюдаване на установените в чл. 52 от ЗЗД критерии за справедливост и релевантната съдебна практика, районният съд е определил размера на претърпените от пострадалия Б. неимуществени вреди от деликта, ведно със законна последица на основание чл. 86 от ЗЗД - акцесорното обезщетение за лихви от датата на увреждането – 26.10.2017г. Според СГС при съпоставка на негативните емоционални и морални вреди – преживените болки и страдания от нанесената телесна повреда, изживения стрес, страх, срока на възстановяването му, както и съблюдавайки също така младата възраст на подсъдимата, нейния социален и икономически статус, второстепенният съд намира, че размерът на присъденото в полза на пострадалия Б. обезщетение на стойност 1500лв. /хиляда и петстотин лева/ е справедлив и достатъчен да репарира причинените на пострадалия неимуществени вреди. Настоящият въззивен състав напълно се съгласява с мотивите и правните изводи на проверявания съд, относно определеното от него по справедливост заместващото обезщетение по чл. 52 от ЗЗД, като отхвърля жалбата на гражданския ищец Б. за присъждане на разликата над присъдената сума от 1500.00 лева до предявения ѝ размер от 8000.00 лева като неоснователна и недоказана.

Правилно като резултат от осъждането, на подсъдимата И. е възложено да заплати направените по делото разноски.

По отношение претендираното възнаграждение от повереника на частният обвинители граждански ищец пред настоящият състав, съдът намира, че произнасяне дължи първоинстанционният съд по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК. Въззивното решение не подлежи на обжалване, поради което се отнема възможността на страните да обжалват същото в частта за разноските, ако те останат недоволни. Възможност да защитят своите права и интереси се предоставя именно в производството по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК, тъй като определението на първоинстанционният съд е обжалваемо.

Предвид изложеното, постановената присъда на СРС следва да бъде изменена в посочените части, като въззивният съд не намери основания за нейната отмяна.

Ето защо и на основание чл. 334 т. 3 НПК и чл. 337, ал. 1 т. 1 НПК Софийски градски съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда от 15.02.2022 по НОХД № 504/2018г., СРС, НО, 9-ти състав като:

НАМАЛЯВА размера на наказанието, наложено на подсъдимата Ж. К. И. за престъпление по чл. 131, а. 1, т 1 и т. 12, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК от 1 /една/ година "Лишаване от свобода" на 8 /осем/ месеца "Лишаване от свобода"

Намалява на основание чл. 23, ал. 1 от НК определеното общо най-тежко наказание на подсъдимата Ж. К. И. от 1 /една/ година "Лишаване от свобода" на 8 /осем/ месеца "Лишаване от свобода".

ПОТВЪРЖДАВА присъда в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____